

UCHWAŁA

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Dawid Miąsik

Protokolant Katarzyna Wojnicka

w sprawie **B.W.**

sędziego Sądu Rejonowego w [...] w stanie spoczynku

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 marca 2017 r.,

zażalenia, wniesionego przez pełnomocnika wnioskodawcy Z.B.

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt ASDo .../16,

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej

1. utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę,

**2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania
odwoławczego.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik Z.B. złożył wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w [...] w stanie spoczynku B.W. podając, że w dniu 27 października 2015 r. wniósł do Sądu Rejonowego prywatny akt oskarżenia oskarżając ją o to, że:

1. „w dniu 9 grudnia 2014 r. działając w celu pomówienia i znieważenia oskarżyciela prywatnego w opinii publicznej pomówiła go, rozgłaszając

informację, że pracownicy Sądu Rejonowego w [...] boją się go, a sam widok oskarżyciela prywatnego powoduje strach przed nim dając tym samym do zrozumienia, że oskarżyciel prywatny jest osobą groźną,

2. w okresie od 2009 r. do października 2015 r. w [...] prowadząc postępowanie karne w sprawie .../09 przed Sądem Rejonowym w [...] przeciwko oskarżycielowi prywatnemu dawała do zrozumienia świadkom, że oskarżyciel prywatny pracując w spółce A. sp. z o.o. w [...] dopuszczał się przestępstwa poprzez udzielanie pożyczek, których nie trzeba spłacać a jego działania były niezgodne z przepisami prawa, ponadto dawała do zrozumienia przesłuchiwanym świadkom, że oskarżyciel prywatny dopuścił się napadu na Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo – Kredytową w [...], kierując te słowa do innych osób w zamiarze, aby pomówienie oraz zniewaga do oskarżyciela prywatnego dotarła”, tj. o czyny z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...] uchwałą z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt ASDo .../16, odmówił zezwolenia na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego w [...] w stanie spoczynku B.W. do odpowiedzialności karnej.

Zażalenie na tę uchwałę wniósł pełnomocnik Z.B.. Zarzucił naruszenie przepisu art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, poprzez wydanie uchwały odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego w sytuacji, gdy zachodziło uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa.

W oparciu o powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jej zmianę i udzielenie zezwolenia na pociągnięcie obwinionego sędziego do odpowiedzialności karnej.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Stosownie do art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm. t. j.- dalej: u.s.p.) sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie

popęlnienia przez niego przestępstwa. W orzecznictwie przyjmuje się, że przez „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa” należy rozumieć taką sytuację, gdy zebrane w sprawie dowody wskazują w sposób dostateczny na to, że sędziemu można postawić zarzut popełnienia przestępstwa. Jest przy tym oczywiste, że nie wystarcza samo przypuszczenie, iż było tak, jak twierdzi się we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, ale nie jest też wymagane przekonanie o winie sędziego (zob. m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2013 r., SNO 14/13, LEX Nr 1350332, z dnia 11 lutego 2003 r., SNO 2/03, OSNSD 2003, Nr 1, poz. 4, z dnia 26 lutego 2006 r., SNO 3/06, OSNSD 2006, poz. 25).

Do tych wskazań w niniejszej sprawie w pełni zastosował się Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji. Znajdujący potwierdzenie w aktach sprawy przebieg postępowania wskazuje bowiem na to, że Sąd ten przeprowadził w niezbędnym zakresie postępowanie dowodowe, wnikliwie przeanalizował oraz należycie ocenił zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalił stan faktyczny. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały przekonująco wykazał zaś, że brak jest podstaw do udzielenia zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej za czyny zarzucane jej prywatnym aktem oskarżenia.

Przypomnieć trzeba, że u podstaw zaskarżonej uchwały legło m.in. ustalenie, że w dniu 9 grudnia 2014 r. na rozprawie przed Sądem Okręgowym w [...] w sprawie z powództwa Z.B. przeciwko B. W. o naruszenie dóbr osobistych nie padło z ust pozwanej sformułowanie, że pracownicy sądu boją się Z.B., ani że jest on osobą groźną, oraz że w toku procesu w sprawie sygn. akt .../09, świadkowie przesłuchani na rozprawie w okresie od 27. 10. 2014 r. do 27. 10. 2015 r. nie mieli wiedzy na temat spółki A. oraz nie wspominali o napadzie na Kasę Oszczędnościowo – Kredytową w [...].

Skarżący tych ustaleń, które w istocie zadecydowały o odmowie uchylenia immunitetu sędzi w stanie spoczynku B. W., nie podważał. Twierdził natomiast, że Sąd Dyscyplinarny przeprowadził zbyt głęboką analizę dowodów, w szczególności zeznań świadków, którzy nie mieli okazji w tej sprawie zeznawać, a więc nie sposób było przewidzieć treści ich zeznań. Utrzymywał ponadto, że do pomówienia może dojść również w toku rozprawy, jako że wypowiedzi z rozprawy mogą łatwo

„wydostać się poza jej obręb i trafić do dużo liczniejszego grona”. Z kolei nie znając daty uzyskania przez oskarżyciela prywatnego informacji o czynach zarzucanych obwinionej, nie można było przyjąć, że doszło do przedawnienia ich karalności. Te wszystkie kwestie nie powinny być, zdaniem skarżącego, rozstrzygane przez sąd dyscyplinarny, gdyż jego rolą „jest jedynie zbadanie czy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa”.

Odnosząc się do tej argumentacji wskazać w pierwszym rzędzie należy, że w ogóle nie odnosi się ona do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Zatem, nawet ewentualne jej podzielenie, nie prowadziło do zakwestionowania zasadności zaskarżonej uchwały. Jest bowiem oczywiste, że skoro Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji ustalił, iż sędzia w stanie spoczynku B. W. nie popełniła zarzucanych jej przez oskarżyciela prywatnego dwóch czynów, a ustalenie to przez skarżącego kwestionowane nie jest, to są one bezprzedmiotowe, nie mają racji bytu.

Niezależnie od powyższego, można zgodzić się ze skarżącym tylko co do tego, że do pomówienia może dojść również w czasie rozprawy, w której udział biorą strony, ich pełnomocnicy, sędzia i protokolant. Adresatem zniesławiającego zarzutu nie może być bowiem wyłącznie osoba, której on dotyczy. Oznacza to, że dla bytu przestępstwa zniesławienia wystarczy, jeżeli sprawca podaje wiadomość zniesławiającą w obecności osoby trzeciej. Nie zmienia to jednak istoty rzeczy, gdyż w niniejszej sprawie pierwotną przeszkodą do udzielenia zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej za ten czyn, było stwierdzenie, że jest on pozbawiony podstaw faktycznych. Sędzia w stanie spoczynku B. W. na rozprawie przed sądem cywilnym w dniu 9 grudnia 2014 r. nie wypowiedziała bowiem takich słów, o których mowa w zarzucie z punktu 1 aktu oskarżenia. Natomiast w sytuacji, gdy oskarżyciel prywatny na wezwanie Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji sprecyzował dane dotyczące czasu popełnienia czynu z punktu 2 aktu oskarżenia, nie może być mowy o wadliwym ustaleniu przez ten Sąd kwestii przedawnienia karalności tego czynu. Pozostałe argumenty skarżącego są oczywiście chybione, gdyż Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji w żadnym razie nie przekroczył swoich uprawnień ani przy ocenie zeznań świadków, ani wypowiedzenia oskarżycielowi prywatnemu umowy o pracę.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie tylko nie można było przyjąć, iżby istniało wysokie prawdopodobieństwo dopuszczenia się przez sędziego zarzucanych przestępstw, ale nie ulega wątpliwości, że do ich popełnienia nie doszło, gdyż ustalone zachowanie sędziego w stanie spoczynku B.W. nie wypełnia znamion zniesławienia, bądź zniewagi. Wobec tego decyzja Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] o odmowie udzielenia zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej była w pełni uzasadniona.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny nie dostrzegając podstaw do uwzględnienia zażalenia i orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonej uchwały.

kc